

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนในกลุ่มการอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ ผลปรากฏดังนี้คือ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ กับความมีวินัยในตนเอง

จากการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นอกจากนี้ยังพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และสนับสนุนผลการวิจัยของมัสเสน (Mussen, 1969) ที่พบว่า การฝึกวินัยให้แกเด็กโดยการให้เหตุผลและให้ความรัก เป็นวิธีการฝึกวินัยที่ให้ผลดีที่สุด และช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กด้วย เพราะช่วยให้เด็กเข้าใจเหตุผลหรือมาตรฐานสังคมที่พ่อแม่ต้องการ การฝึกวินัย ด้วยวิธีนี้จะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงและได้ผลตามต้องการ¹ เช่นเดียวกับฮอฟแมน (Hoffman, 1970) ที่ได้ศึกษาการฝึกวินัย 3 วิธี ได้แก่ การให้เหตุผล การยับยั้งความรักและการวางอำนาจ ผลการศึกษาพบว่า บิดามารดาที่ฝึกวินัยเด็ก โดย

¹ Paul H. Mussen and others, Child Development and Personality, pp. 335-341.

วิธีการให้เหตุผลจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกวินัยจากบิดามารดา โดยวิธีการยับยั้งความรักและการวางอำนาจ¹ นอกจากนี้ยังตรงกับข้อคิดเห็นของ มัสเสน (Mussen, 1969) ที่ว่า ในการฝึกวินัยให้โดยผล พ่อแม่มักจะใช้วินัยที่เข้มเป้ หมายระยะยาว โดยมุ่งให้เด็กยอมรับค่านิยมต่าง ๆ เข้าเป็นส่วนหนึ่งของจิตใจของเด็ก ควบคู่การให้เหตุผล ให้ความรักแก่เด็ก เนื่องจากการฝึกวินัยเป็นการฝึกให้เด็กแสดงพฤติกรรม ในทางที่ดี ถ้าพ่อแม่ไม่ควบคุมเลย เด็กจะไม่สามารถที่จะเรียนรู้ค่านิยม มาตรฐาน ของสังคมและพฤติกรรมในทางที่ดีได้ แต่ถาพ่อแม่ควบคุมมากเกินไปจะมีผลทำให้เด็กขาด ความเชื่อมั่น ขาดความสามารถในการปกครองตนเอง ไม่เชื่อถือตนเอง แต่มีโอกาส จะรับค่านิยมและคุณธรรมจากพ่อแม่ไคมากกว่าลูกที่พ่อแม่ปล่อยให้ทำอะไรตามใจชอบ² ซึ่งสอดคล้องกับ เจอซิล (Jersild, 1960) ที่พบว่า ในการสร้างวินัยให้กับเด็กบิดา มารดาจะต้องไม่ตามใจเด็กจนเกินไป แต่ก็ไม่ตองไปเข้มงวดกวคชันจนเกินไปด้วย³ และเมื่อพิจารณาแบบของการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันทั้ง 3 แบบ คือ การอบรมเลี้ยง คุแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวคชัน และแบบปล่อยปละละเลย จะเห็นได้ว่าพ่อแม่ ไซเหตุผลในการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ยอมรับลูก รับฟังเหตุผลของลูก ๆ ให้ความ รัก ความสนใจ สร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในมาน และเห็นความสำคัญของเด็ก ผลที่ ตามมาก็คือ ทำให้เด็กเป็นคนที่มีความร่วมมือ เป็นมิตร ซื่อสัตย์ มีอารมณ์มั่นคง ราวเรียง มีความรับผิดชอบ ระมัดระวังรักษาทรัพย์สินมิตีของส่วนรวมเท่า ๆ กับของตนเอง

¹ Martin L. Hoffman, "Moral Development," in Carmichael's Manual of Child Psychology, p. 286.

² Paul H. Mussen and others, Child Development and Personality, pp. 513-514.

³ Arthur T. Jersild, Child Psychology, p. 165.

มีความตรงไปตรงมา ใจใจได้ และสามารถเผชิญกับชีวิตด้วยความมั่นใจ ของตัวเอง
 ใฝ่อย่างตรงกับความเป็นจริง¹ ซึ่งตรงกับที่แรดเก (Radke, 1964) พบว่า
 ลูกจากครอบครัวที่พ่อแม่ยอมรับ จะมีลักษณะของความมีวินัยในตนเองสูง กล่าวคือ มี
 ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นที่ยอมรับของสังคม ให้ความร่วมมือกับเพื่อนฝูง ใจใจตนเอง
 และมีความรับผิดชอบ² แต่การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน พ่อแม่ใช้เหตุผลของตน
 ฝ่ายเดียว ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของลูก ลูกต้องทำตามคำสั่งและความต้องการของ
 พ่อแม่ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้เป็นการจำกัดสิทธิในตัวเด็กมากเกินไป ทำให้เด็ก
 เป็นคนหัวอ้อนมีการพึ่งตนเองได้น้อย³ นอกจากนั้นยังทำให้เด็กเป็นคนเจ้าระเบียบ
 สุภาพเรียบร้อย สามารถปรับตัวเข้ากับผู้ใหญ่ได้ดี แต่เห็นแก่ตัวและขาดความคิดริเริ่ม⁴
 สำหรับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยนั้น เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ไม่ให้ความ
 สนใจดูแลเท่าที่ควร ปล่อยให้ลูกกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามใจชอบ ไม่ให้คำแนะนำ จะมีผล
 ทำให้ลูก ๆ เกิดความรู้สึกว่าตนเองถูกเกลียดชัง ขาดความอบอุ่น ไม่มีใครสนใจ จึง

¹Elizabeth B. Hurlock, Child Development, p. 661.

²Marian J. Radke, The Relationship of Parental Authority to Children Behavior and Attitudes (Minneapolis: University of Minnesota Press, 1964), p. 396.

³มาลา วิรุณานนท์, "ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบการ
 รับรู้ และการเลี้ยงดูลูกในด้านการฝึกให้พึ่งตนเองกับในด้านการยับยั้งการพึ่งตนเอง
 เปรียบเทียบกับเด็กในนครหลวงกับเด็กในต่างจังหวัด ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1"
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2515),
 หน้า 5.

⁴ศิริพร หลิมศิริวงศ์, "ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถาน
 พิทักษ์และคุ้มครองเด็กกลาง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
 วิโรฒ ประสานมิตร, 2511), หน้า 25.

พยายามที่จะเรียกร้องความสนใจด้วยวิธีการแสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าว เห็นคนอื่นเป็นศัตรู ปรับตัวไม่ดี มุ่งร้าย และไม่รู้จักขอบเขตของความพอดี¹ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะมีลักษณะเป็นคนก้าวร้าว เจ้าคิดเจ้าแค้น ชอบผูกขาด ที่โรงเรียนดัดเล็กชโหม่นอย²

✓ จึงพอสรุปได้ว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่แตกต่างกันมีผลทำให้เด็กมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน การให้ความรัก ความอบอุ่นแก่เด็ก ประพฤติปฏิบัติต่อเด็กอย่างมีเหตุผลและยอมรับฟังความคิดเห็นของเด็ก จะมีส่วนช่วยให้เด็กมีวินัยในตนเองสูง แต่หาพ่อแม่เข้มงวดกวดขันกับเด็กมากเกินไป ใช้เหตุผลของตัวเองฝ่ายเดียวโดยไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของเด็ก แม้จะทำให้เด็กเป็นคนเจ้าระเบียบ สุภาพเรียบร้อย แต่จะมีผลเสียคือทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่น ขาดความสามารถในการปกครองตัวเอง และไม่เชื่อถือตัวเอง ความมีวินัยในตนเองก็ลดน้อยลง และหากหาพ่อแม่ปล่อยปละละเลยเด็ก ไม่ให้ความสนใจ ไม่ให้ความอบอุ่น และไม่เป็นอย่างที่คิดแก่เด็ก เด็กจะไม่สามารถเรียนรู้ค่านิยม มาตรฐานของสังคมและพฤติกรรมในทางที่ดีได้ จึงทำให้เด็กพวกนี้ มีวินัยในตนเองน้อยกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น ๆ

2. ความแตกต่างทางด้านความมีวินัยในตนเองระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างทางด้านความมีวินัยในตนเองระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเดียวกัน ปรากฏว่า ในการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 แบบคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย นักเรียนหญิงมีวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กรุณา กิจชัยัน

¹ ประพันธ์ สุชาวาส, "ความก้าวร้าวกับการอบรมเลี้ยงดู" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519), หน้า 19.

² ศิริพร หลิมศิริวงศ์, "ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง," หน้า 25.

(2517) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกและคุณธรรมแห่งพลเมืองดี โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่านักเรียนหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05¹ แต่ก็ขัดแย้งกับข้อค้นพบของ วรณวิภา ทองงอก (2517) ที่นำการศึกษาเกี่ยวกับนิสิตชั้นปีที่ 4 วิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก พบว่า วินัยในตนเองของนิสิตชายกับนิสิตหญิงไม่แตกต่างกัน² ซึ่งการที่ผลการวิจัยของ วรณวิภา ทองงอก ขัดแย้งกับผลการวิจัยในครั้งนั้น ผู้วิจัยเชื่อว่าอาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เพราะ วรณวิภา ทองงอก ไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเรียนวิชาชีพแล้ว คือ อาชีพครู การเลือกเรียนวิชาชีพจะก่อให้เกิดบุคลิกภาพที่เหมือน ๆ กันทั้งหมด ซึ่งต่างกับการศึกษาในครั้งนี้นำศึกษากับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสามัญ ยังไม่มีวิชาเฉพาะอาชีพที่จะหล่อหลอมบุคลิกภาพให้เป็นแบบเดียวกัน และอาจเป็นเพราะกลุ่มนิสิตเหล่านั้นได้รับการคัดเลือกมาจากผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใกล้เคียงกันทำให้มีระดับวินัยในตนเองใกล้เคียงกัน³ มากกว่าเด็กนักเรียนในระดับชั้นประถม

¹กรอุณา กิจขยัน, "ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี," หน้า 80.

²วรณวิภา ทองงอก, "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการสอนของนิสิตฝึกสอนวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก," หน้า 59.

³ภัทรา นิคมานนท์, "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีลภา ความรู้สึกผิดชอบวินัยในตนเอง ความเกรงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน," หน้า 49 -

นอกจากนั้นยังมีผลการวิจัยที่พบว่า เด็กหญิงมีความรู้สึกดีชอบตัวที่มากกว่าผู้ชาย¹ เชื่ออำนาจภายในตนเองมากกว่าผู้ชาย² มีความรับผิดชอบมากกว่าผู้ชาย³ และได้รับความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่และมีวินัยทางสังคมมากกว่าผู้ชาย⁴ ซึ่งลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้เป็นองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองอันอาจเป็นผลทำให้เด็กหญิงมีวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนชาย เพราะการได้รับความรักความอบอุ่น มีความรู้สึกดีชอบ เชื่ออำนาจภายในตนเอง หรือมีความรับผิดชอบก็ดี มีส่วนทำให้บุคคลคำนึงถึงค่านิยม กฎเกณฑ์ของสังคม และปฏิบัติตามสิ่งที่สังคมกำหนดได้มาก นอกจากนี้เด็กหญิงยังได้รับการยอมรับจากสังคมค่อนข้างยาก จึงพยายามที่จะปฏิบัติตามให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ มากกว่า เพื่อให้จะให้สังคมยอมรับตนเองมากขึ้น

¹ กาญจนา ครอบสุภา, "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว-เก็บตัว ความรู้สึกดีชอบและคุณธรรมแห่งพลเมืองดี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2516), หน้า 85.

² V. C. Crandall and B. W. Lacey, "Children's Perceptions of Internal-External Control in Intellectual-Academic Situation and their Embedded Figures Test Performance," Child Development, 43 (4) (December, 1972): pp. 1123-1131.

³ อภิสัทธ วงษา, "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกดีชอบ การปรับตัว และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนชั้น ป.7 และม.ศ. 3 ในเขตเทศบาลเมืองตาก," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517), หน้า 57.

⁴ วารินทร์ มวงสุวรรณ, "ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและแบบควบคุม ความเอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคม," หน้า 150 - 163.